

Каква бѣ тази яростъ и тозъ ентузиазъмъ!
 Слѣдъ туй мълчанье глухо, такъвъ буренъ гласъ!
 Тирана потрепера отъ ужасъ неискazanъ,
 Като злодѣй дочакалъ прѣдсмъртния си часъ!

Тѣй, нявга ненадѣйно небето се навѣсва;
 Тѣй нѣкога вулкана се задимява съ ядъ;
 Тѣй лева кога ревне пустинята потрѣсва,
 И сички твари хищни и сички мръсенъ гадъ!

Смая се цѣлъ свѣтъ! Чу се: България вѣстава!
 Гори, поля екнахъ, захвана страшенъ бой;
 Раковски се пробуди въвъ гроба си тогава
 И лютъ Хаджи-Димитъръ потърси мечъ свой!

II.

Но дѣ сж ваш'тъ нѣми и жалостни гробове —
 Тамъ, дѣто днесъ почива измѣчений въ прахъ,
 Тамъ, дѣ смъртъта жестока тѣй млади ви зарови,
 Защото я срѣгнахте, и гордо, и безъ страхъ?

Покрива ли ги мраморъ надписанъ съ имена ви?
 Окичватъ ли ги вѣнци? Окичва ли ги честь?
 И нѣкой гласъ любезенъ услажда ли съня ви?
 Прихожда ли тамъ нѣкой да рони сълзи днесъ?

Но що да питамъ вази?! Да питамъ тезъ усои,
 Да питамъ тезъ полета, нақвасени съ крѣвта,
 Да питамъ планинитѣ и бурнитѣ порои,
 И на селата пусти да питамъ пепелта!

Умрѣхте вие, братя, отъ удари крѣвнишки!
 Смаза ви на тирана свирѣпия напоръ;
 И гладъ и смрътъ и рани и вѣнци мѣченишки,
 Вий сичко днесъ приехте, освѣнъ единъ позоръ.

III.

В о л о в ъ

Бухти пѣнлива Янтра, изъ брѣгове изкача,
 Издига, сваля, пляска тя мѣтни си вълни,
 И камъне трѣкаля и джбове отвлача,
 Широка и сѣрдита реве и се пѣни!